

A hajó

1.

Már sok tenger tiszta vizében lebegtem
úszva céltalan és tehetetlen
a cápákkal együtt vörös hold alatt.
Fám rothadt, a sok vitorla jön szét,
foszlik a kötél, mely a parthoz kötött rég,
látköröm fakóbban fénylik s egyre távolabb.

2.

És mióta fakul, s e vizeknek
a távoli égbolt átalenged,
pusztulásom érzem untalan.
Mióta tudom, beletörődve,
hogy e tenger árja csap fölöttem össze,
harag nélkül bízom rá magam.

3.

És a vizekkel bensőmbé áradt,
s összebarátkozott a sok állat,
körülöttük idegen falak.
A korhadt deszkákon ég zuhant át,
s megismerték egymást ott a fajták,
s bennem minden cápa jó maradt.

4.

S a negyedik hónapban az algák
rám úsztak, és fámat zöldre marták:
arcom ismét másvágásu lett.
Lassan úsztam, zöldes zsigerekkel,
alig fájt, csak éreztem, hogy terhel
moszat és hold s a cápa s a cet.

5.

Sirályok s algák rajtam pihentek:
nem bűnöm, hogy őket nem mentem meg.
Telten, súlyosan merülök el.
Nyolcadik hónap. Gyakrabban árad
belém a víz. Az arcom haloványabb.
Várom végemet: már oly közel.

6.

Azt vallották idegen halászok:
Valami közelgett s légbe mállott.
Sziget fantoma? Tűnt tutajé?
Csillogó sirályganaj belepte,
rajta víz, hold, holt és alga terhe,
hízott-némán ment a sápadt ég felé.

EÖRSI ISTVÁN fordítása